

poznává, že rozhodující právní názor druhé stolice není dovolatelkou podán zcela přesně. Odvolací soud, opíraje se o svá zjištění, právem usoudil, že dovolatelčino ručení je ručením rukojmí a plátkyně podle §u 1357 obč. zák. V tomto případě může placení na rukojmím a plátci býti požadováno zcela neodvisle od předchozího upomenutí hlavního dlužníka. Ovšem přísluší i rukojmímu a plátci všechny námitky hlavního dlužníka. Nepřísluší-li však hlavnímu dlužníku nijaké námitky, když dluh byl vůči němu zjištěn — nelze rozlišovati, stalo-li se tak rozsudkem, nebo smírem nebo uznáním se strany hlavního dlužníka — a když rukojemský závazek se uskutečnil až po tomto zjištění dluhu vůči hlavnímu dlužníku, pak ani rukojmí a plátce nemůže z tohoto důvodu ohledně převzetí závaznosti nic namítati.

Čís. 5618.

Nejde o žalobu na doplnění povinného dílu, domáhá-li nepominutelný dědic na universální dědičce, by při výpočtu povinného dílu byla do pozůstalostního jmění započtena zákonná hodnota věna vyplaceného zůstavitelem žalované.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1926, Rv I 1722/25.)

Kateřina L-ová ustanovila universální dědičkou svou vnučku, žalovanou, kdežto ohledně své dcery, žalobkyně, ustanovila v závěti, by jí příslušející povinný díl byl vyplacen z pozůstalosti hotově. Závěť Kateřiny L-ové byla prohlášena dne 2. ledna 1920. Žalobou ze dne 12. února 1925 domáhala se žalobkyně na žalované, by žalovaná byla uznána povinnou trpěti, by při výpočtu povinného dílu pro žalobkyni byla ku pozůstalostnímu jmění připočtena hodnota věna, poskytnutého zůstavitelkou žalované. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, majíce za to, že tu jde o žalobu na doplnění povinného dílu, jež jest vzhledem k §u 1487 obč. zák. promlčena.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu s poukazem, by dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolatelka, uplatňujíc jedině dovolací důvod podle čís. 4 §u 503 c. ř. s., vytýká jako nesprávné posouzení právní způsob, jakým odvolací stolice nazírala na podstatu jejího žalobního nároku, považovavši jej za nárok na doplnění povinného dílu podle §u 775 obč. zák., podléhající podle §u 1487 obč. zák. tříletému promlčení. Míni totiž odvolací soud, že, když se dovolatelka domáhá svou žalobou, by do pozůstalostního jmění zařaděno bylo také věno, které žalovaná obdržela kdysi z pozůstalostního jmění, tedy, by bylo zvětšeno nejenom pozůstalostní jmění, nýbrž i dovolatelčin povinný díl, jí jako nepominutelné dědičce příslušející, že slovu »včítání«, v žalobě použitému, nesluší rozuměti jinak, nežli jako »doplnění pozůstalostního jmění« a tím, i »doplnění povin-

ného dílu«, z čehož odvolací soud odvozuje, že dovolatelčina žaloba jest žalobou na doplnění povinného dílu. Tento právní názor odvolací stolice nelze schváliti. Co se vyrozumívá doplněním povinného dílu, určuje se v předpisu §u 775 obč. zák. Podle tohoto nepominutelný dědic, když byl vyděděn, a nebylo k tomu některé v §§ 768—773 jmenované příčiny, může žádati, by mu byl dán úplný díl povinný jemu náležející; byl-li však zkrácen v čisté sumě povinného dílu, může žádati, aby mu byl povinný díl doplněn. Doslov zákona svědčí závěru, že zkrácení musí se státi zůstavitelovým opatřením. Tomu zřejmě není tak v tomto případě, v němž zůstavitelka — dovolatelčina matka — odkázala dovolatelce povinný díl bez jakéhokoliv obmezujícího ustanovení neúčinní obzvláště zmínky o tom, že chce vyloučiti započítání darů podle §u 785 obč. zák., nebo kollaci podle §u 788 obč. zák. V tomto případě tedy přísluší dovolatelce právo na povinný díl stanovený podle zákonných předpisů, upravujících jeho výpočet, k nimž ovšem náleží nejen § 784 obč. zák., nýbrž i §§ 785 a 786 obč. zák., jakož i ustanovení §§ 787 až 789 o započítání na povinný díl. Dovolatelka tedy nežaluje, že byla zůstavitelkou zkrácena na povinném dílu, nemohla by ani žalovati, poněvadž tímto způsobem zůstavitelkou nebyla zkrácena, proto nežaluje z důvodu §u 775 obč. zák. na doplnění povinného dílu, nýbrž žaluje, že byla zkrácena žalovanou jako universální dědičkou, protože při výpočtu pozůstalostního jmění nebyl vzat zřetel na věno, které žalovaná obdržela kdysi z pozůstalostního jmění, kteréž jmění podle dovolatelčina soudu bylo nevpočítáním řečeného věna protizákonným způsobem zmenšeno. Na tom ničeho nemění okolnost, že, bude-li míti dovolatelčina žaloba úspěch, zvýší se tím — nikoli vůči zůstavitelce — nýbrž proti žalované jako universální dědičce automaticky její povinný díl, neboť to bude úspěchem jenom proti nesprávnému — podle jejího tvrzení — vypočítání tohoto povinného dílu. Její žaloba není tedy žalobou na doplnění povinného dílu, proto se na ni nevztahuje předpis §u 1487 obč. zák. o tříletém promlčení, proto bude zapotřebí obíratí se rozepří ve hlavní věci.

Čís. 5619.

Učinil-li dostavivší se zástupce žalované strany při roku návrh, by byl proti nepřítomné žalující straně vydán rozsudek pro zmeškání, nelze sice rozsudek pro zmeškání odepřítí, ovšem ale dlužno uvažovati, jaký význam má přednes dostavivší se žalované strany. Rozsudek pro zmeškání může býti vyneseno na základě žaloby a skutkového přednesu dostavivší se žalované strany po případě i proti navrhovateli.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1926, R II 373/25.)

K roku o žalobě, domáhající se nepřípustnosti exekuce, dostavil se pouze žalovaný a navrhl vydání rozsudku pro zmeškání. Soud první stolice návrh zamítl, maje za to, že vzhledem k doslovu žaloby jde tu o pouhé oznámení. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by znovu rozhodl. Důvody: Nelze sdíleti ná-